

Кольо се наведе и мушна главата си въ дупката. Той видѣ крака, много крака. Хората бѣха обърнати гърбомъ къмъ платното. Поогледа се, проврѣ ржцетѣ си и ги сложи на пѣсъка. Следъ това полека и тихо се промъкна. Изправи се внимателно. И се изгуби между хората, заплеснати въ смѣхориитѣ, които другъ палячо правѣше въ срѣдата на цирка.

Кольо се загледа и забрави другаря си.

Тенката постоя — постоя, па реши и той да влѣзе. Клекна предъ дупката, поозърна се налѣво надѣсно и пѣхна глава въ нея. Проврѣ ржцетѣ си и се вмъкна навжтре. Но една тежка ржка се сложи тѣй неочаквано и изведнажъ върху гърба му, че Тенката примрѣ отъ страхъ и се смързна на мѣстото.

— Хванахъ ли те! Презъ тука ще минавашъ, а! — извика силенъ гласъ.

Здрава ржка го хвана за яката, измъкна го изъ дупката и го дигна високо надъ земята. Тенката бѣше ни живъ, ни умрѣлъ. Хората го гледаха и се смѣха. Това стана по интересно отъ онова, което се играеше въ цирка.

Якиятъ човѣкъ, който държеше Тенката, го гледаше усмихнатъ. Смѣхътъ на хората наоколо зарази и него и той прихна да се смѣе. Тенката махаше ржце, риташе съ крака и правѣше отчаяни усилия да се изскубне.

Човѣкътъ го занесе въ срѣдата на цирка и го сложи предъ смѣшния палячо. Тенката се сбърка. Скочи на крака. Палячо му се облещи. Тенката се уплаши, хукна да побѣгне, спъна се, праметна се презъ глава, скочи пакъ на крака и трѣти къмъ вратата.

Гръмна смѣхъ. Смѣеше се цѣлиятъ циркъ.

Тенката избѣга. Чакъ до дома не посмѣ да се обърне назадъ.

Додето стоя циркътъ въ града, той се криеше въ кѣщи и не смѣеше да мине край мегданя.

Никола Никитовъ.